

NHỮNG CON CHỮ DỊU DÀNG CỦA KIM DUNG

(TTBG đọc sách)

Mọi người càng nhìn Kiều Phong càng kinh hãi vì thấy một mình ông uống đến năm chục bát rượu lớn. Người hầu Du Câu khiêng vò khác đến. Kiều Phong thân sắc vẫn thản nhiên, chỉ thấy phần bụng hơi phình, ngoài ra không có gì khác cả. Ai cũng nghĩ rằng uống nhiều như thế thì say cũng đủ chết nói chi chuyện động võ. Ngờ đâu, Kiều Phong càng uống nhiều thì tinh thần khí lực càng mạnh. Hơn nữa mấy hôm nay ông bị oan ức, trong lòng buồn bực không chỗ phát tiết. Lúc này có rượu, ông bỏ hết bao nỗi đau thương, phóng tâm uống rượu. Ông uống đến hơn năm chục bát.

Bảo Thiên Linh cùng Khoái Dao Kỳ Lục uống với Kiều Phong xong thì thấy Hường Ván Thiên bước tới nói:

“Gã họ Kiều kia! Ta uống với ngươi một bát.”

Giọng gã có vẻ vô lễ.

Kiều Phong hơi men chiuến choáng, liếc mắt nhìn Hường Ván Thiên:

“Kiều Phong này cùng anh hùng thiên hạ uống rượu tuyệt giao là có ý phé bỏ những ân tình ngày trước. Còn ngươi có kết giao gì với ta mà cũng đòi uống rượu tuyệt giao?”

Nói rồi, không chờ Hường Ván Thiên trả lời, Kiều Phong bước lên một bước, thò tay phải nắm lấy ngực y, hất một cái, tung y ra ngoài cửa sảnh đường nghe đánh “bình” một tiếng. Thân hình Hường Ván Thiên đụng vào tường mạnh quá, ngất đi.

Biến cố bất ngờ làm cho cả nhà đại sảnh trở nên náo loạn.

Kiều Phong nhảy ra giữa sảnh, lớn tiếng hỏi:

“Ai cùng ta ra đây quyết một trận tử chiến?”

Quần hùng thấy ông thần oai lẫm liệt chưa ai dám ra.

Kiều Phong quát lên:

“Các người không động thì ta phải ra tay trước.”

Nói xong vung chưởng liền, hai người bị đánh trúng, ngã lăn xuống đất. Kiều Phong thừa thế, quyền đánh cước đá, chớp mắt lại hạ thêm mấy người nữa.

Du Ký la to:

“Anh em đứng tựa cả vào tường đừng đánh loạn xạ như thế.”

Trong nhà đại sảnh có đến hơn ba trăm người tụ tập; giả như họ nhất tề xông vào thì võ công Kiều Phong có cao đến đâu cũng không chống cự nổi. Nhưng vì người nhiều mà đất hẹp, nên chỉ đủ chỗ cho năm hay sáu người xúm vào được bên mình Kiều Phong. Bốn mặt đao thương kiếm kích múa loạn lên, quá nửa là để phòng giữ cho thân thể khỏi bị thương. Lúc này nghe tiếng Du Ký hô, nhiều người đứng lui ra.

Kiều Phong gọi to:

“Xin hai vị anh hùng họ Du chủ nhân Tụ Hiền Trang cho tôi được lãnh giáo.”

Vừa nói, ông vừa vung tay trái lên chụp lấy hũ rượu lớn nhằm mặt Du Ký ném tới.

Du Ký vòng hai tay đỡ, toan dùng chưởng lực phóng hất hũ đi, không ngờ Kiều Phong tay phải đánh luôn một chưởng, “bốp” một tiếng, hũ rượu vỡ tan tành.

Mảnh hũ sắc bén do chưởng lực cực kỳ lợi hại của Kiều Phong biến thành như trăm ngàn mũi cương tiêu, phi đao bắn ra. Ba mảnh trúng vào mặt Du Ký, máu tươi chảy đầm đìa. Bên ngoài cũng có đến hơn mười người bị thương vì mảnh hũ.

Kiều Phong co chân trái đá tung, một hũ rượu khác bị hất lên trên không. Ông toan đánh thêm chưởng nữa thì bỗng nghe sau lưng có tiếng chưởng lực từ từ phóng tới, tiếng nghe tuy nhẹ nhàng nhưng nội lực rất là hùng hậu. Kiều Phong biết ngay người phóng chưởng phải là một tay đại cao thủ nên không dám coi thường, thu tay về chống đỡ. Nội lực hai bên va chạm, cả hai người cùng chú ý nhìn nhau.

Thấy tướng mạo người này rất xấu xí, chính là gã tự xưng Triệu Tiên Tôn Lý Thu Ngô Trinh Vương mà người ta thường gọi tắt là Triệu Tiên Tôn, Kiều Phong tự nghĩ: “Nội lực gã này rất lợi hại, không thể khinh thường được.”

Ông liền hít mạnh một hơi, phóng ra chưởng nữa, mạnh dường nghiêng non dốc biển.

Triệu Tiên Tôn tự biết nếu dùng một chưởng thì không thể đỡ nổi, liền đánh cả hai chưởng ra cùng một lúc để chống chọi.

Đột nhiên một người đàn bà đứng bên cạnh quát to lên:

“Sư huynh liều mạng đó ư?”

Vừa nói bà vừa kéo Triệu Tiên Tôn về phía sau. Tuy tránh được chính diện đòn chưởng của Kiều Phong song chưởng lực Kiều Phong quá mạnh cứ cuộn cuộn xông ra.

Triệu Tiên Tôn được người kéo lui thì ba người đứng phía sau gã bị trúng chưởng, vang lên “binh, binh, binh”, cả ba bị hất lên trên không rồi đập mạnh vào tường khiến cho bức tường rung chuyển, vôi cát lở ra từng mảnh, rớt xuống âm âm.

Triệu Tiên Tôn nhìn lại xem ai kéo mình thì thấy chính là Đàm Bà, trong lòng cả mừng:

“Đa tạ sư muội cứu tôi thoát chết.”

Đàm Bà nói:

“Tôi đánh y vào mé tả, sư huynh đánh vào mé hữu.”

Triệu Tiên Tôn vừa mở miệng khen phải thì thấy một người thấp lùn cùn lại gầy khẳng gầy kheo, nhảy vào đánh Kiều Phong. Người đó chính là Đàm Công.

Đàm Công tuy thấp bé mà nội công rất hùng hậu. Tay trái vừa đánh ra, tay phải đã phóng tiếp; tay trái co về một chút để tăng gia cường lực vào tay phải. Ba chiêu liên hoàn này tựa như ba đợt sóng, đợt sau đẩy đợt trước, hết sức lực mà đồng lúc đánh ra thì mạnh gấp ba lần nếu chỉ đánh một tay.

Kiều Phong la lên:

“Trường Giang Tam Diệp Lãng (ba đợt sóng Trường giang) thật là tuyệt!”

Ông vung tay trái, hai luồng chiêu lực chạm vào nhau vang lên. Những người đứng đó đều phải lui ra hai bên. Giữa lúc ấy Triệu Tiên Tôn và Đàm Bà cùng đánh tới.

Kế tiếp là bọn Tì trưởng lão, Truyền công trưởng lão, Trần trưởng Lão của Cái Bang cũng nhảy vào vòng chiến.

Truyền công trưởng lão la lên:

“Kiều huynh đệ! Rợ Khất Đan cùng nhà Đại Tóng không thể chung sống với nhau được, chúng tôi vì nghĩa công mà quên mình riêng. Lão huynh thật là có lỗi.”

Kiều Phong cười nhạt:

“Chúng ta đã uống rượu tuyệt giao, còn hô huynh đệ làm chi nữa? Coi tôi ra chiêu này!”

Nói xong, Kiều Phong phóng ra một cước. Tuy ngoài miệng nói thế song trong lòng Kiều Phong chưa quên tình cố cựu. Đối với quần hào Cái Bang, chẳng những ông không muốn giết họ mà còn không muốn làm xấu mặt họ trước mọi người. Nên, chân vừa đá ra đến nửa vờ đột nhiên lại chuyển hướng đá sang phía khác. Khoái Dao Ky Lục kêu rú lên một tiếng rồi người vọt lên.

Nguyên gã này bị Kiều Phong đá trúng vào môn không tự chủ được, bắn tung lên trên không. Thanh đơn đao đang cầm trong tay toan chém xuống đầu Kiều Phong nhưng bởi cú bật khá cao nên đao chém ra đánh chát một tiếng trúng vào tường nhà.

Anh em họ Du ở Tự Hiền Trang dựng tòa sảnh này khảo cứu rất công phu. Rường nhà là phần chủ yếu, nên chọn ngày hoàng đạo mới cất rường lên. Rường làm bằng thân cây cổ thụ hơn trăm năm, rất rắn chắc. Nhát đao của Kỳ Lục chém vào sâu đến hơn một thước thì đủ biết sức mạnh của gã ghê gớm. Lưỡi đao ngấp, nhưng chẳng khi nào Kỳ Lục đang lúc lâm địch mà lại chịu bỏ khí giới sắc bén cho nên tay phải gã vẫn nắm chặt chuôi đao không chịu buông, người treo lơ lửng trên không.

Trước tình trạng vừa buồn cười vừa nguy hiểm này của Kỳ Lục, trong nhà đại sảnh đang mãi chiến đấu với Kiều Phong nên không ai dám phân tâm để mắt đến Kỳ Lục, và cũng không ai bật lên tiếng cười.

Từ khi Kiều Phong vang danh đến nay, đã đánh quen trăm trận chưa thua ai, nhưng lần này bị bao nhiêu cao thủ hợp lực vây đánh, thì đây mới là lần đầu ông gặp bước nguy hiểm nhất. Men rượu bốc lên ngùn ngụt, Kiều Phong múa tít song chưởng uy hiếp đối phương khiến những tay cao thủ không có cách nào đến gần bên mình ông được.

Tiết Thần Y rất giỏi về thuốc và võ công ông cũng vào hạng đáng kể.

Nên biết rằng võ công cùng y thuật tương tự như nhau, đòi hỏi một sự chuyên tâm trì chí mới đến chỗ tinh vi, nếu còn phân tâm việc khác thì không đạt.

Tiết Thần Y có tài về y thuật hơn người, tựa hồ chưa học đã biết. Tiết lại thích võ nghệ, từ thuở nhỏ luyện võ rất sớm. Kể ra võ học cùng y thuật có thể song song tiến bộ, song ông không chuyên chú theo một đường lối. Khách võ lâm đến nhờ ông chữa bệnh rồi ai cũng truyền thụ võ nghệ cho ông, thành ra ông học nhiều lối quá. Trong đám giang hồ hạng người giỏi nhiều môn rất hiếm. Biết rộng về võ thuật có cái hại là vì ôm đồm, học nhiều quá nên không môn nào luyện được đến chỗ tinh vi, chẳng khác gì ăn nhiều nhai không kỹ.

Trước đây Tiết Thần Y thường đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Gianh, ai cũng kính nể ông, khi ông hỏi đến võ nghệ là người ta đưa đây vài câu lấy lòng chẳng ai chịu nói thật. Song ông khắp khơi mừng vì đình ninh rằng mười phần võ công khắp thiên hạ thì trong bụng mình đã biết được hết tám, chín.

Bây giờ Tiết Thần Y thấy Kiều Phong cùng quần hùng tranh đấu ra đòn cực lạ, sức mạnh lại phi thường; bản lĩnh của Kiều Phong đối với ông là một chuyện lạ như người thấy trong giấc mơ. Bình nhật không bao giờ ông tưởng trên đời lại có người ghê gớm đến như vậy.

Ông sợ xám mặt, tiếng ngực đánh hơn trống làng, không thốt nên lời, chỉ đứng nói chuyện xông ra động thủ nữa.

Tiết Thần Y đứng tựa vào tường, mỗi lúc mỗi thêm sợ hãi rồi cứ thế len lén chuồn ra khỏi nhà đại sảnh. Ông liếc mắt nhìn thấy một vị lão tăng đứng cạnh mình, chính là Huyền Nạn đại sư. Như sự nhớ ra chuyện gì, Tiết Thần Y bẽn lẽn vô cùng, nhìn Huyền Nạn, nói:

“Đại sư phụ, vừa nãy tôi có nói một câu thật vô lễ, xin đại sư miễn thứ cho.”

Huyền Nạn bao nhiêu tâm trí để hết vào Kiều Phong nên Tiết Thần Y nói gì nhà sư cũng không nghe.

Tiết nhắc lại lần thứ hai, nhà sư giật mình quay ra hỏi:

“Thần Y có điều gì thất lễ đâu?”

Tiết Thần Y nói:

“Lúc nãy tôi có biểu: Kiều Phong một mình vào chùa Thiếu Lâm rồi lại trở ra mà không bị mất một mảy lông thì lạ quá.”

Huyền Nạn hỏi:

“Thế là làm sao?”

Tiết Thần Y bẽn lẽn đáp:

“Võ công Kiều Phong cao đến độ trên thế gian này ít người bì kịp. Bây giờ tôi mới biết y ra vào chùa Thiếu Lâm như không là phải, quả khó có người ngăn trở được.”

Bản ý Tiết Thần Y nói câu này tựa hồ để xin lỗi Huyền Nạn, song Huyền Nạn nghe câu này lại lấy làm khó chịu, đằng hắng một tiếng rồi nói:

“Phải chăng Tiết Thần Y muốn phái Thiếu Lâm so tài với y?”

Rồi không đợi Tiết Thần Y trả lời, Huyền Nạn từ từ bước ra khẽ phát tay áo rộng thùng thình, quyền lực phát vù vù nhằm Kiều Phong phóng tới.

Đây là một trong 72 môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm mệnh danh Tụ Lý Càn Khôn. Khi phát tay áo, kinh lực ở cánh tay hít ra nhờ tay áo che đi mà đối phương không thể trông thấy thế quyền đánh về phía nào đừng biết đường mà ra đòn chống đỡ cho kịp. Đối phương không biết trong tay áo che dấu một sức mạnh cùng chiêu thức cực kỳ lợi hại, nhưng nếu đối phương để hết tinh thần và chú ý nhìn xem hiểu biết được thế quyền giấu trong tay áo này thì chuyển được địa vị ngược lại, đang làm khách hóa chủ mà đánh bại người ra đòn.

Kiều Phong thấy đòn đánh tới, hai luồng kinh phong từ trong tay áo rộng thùng thình của nhà sư phóng ra, tựa hồ như thuyền buồm thuận gió, uy thế cực kỳ mãnh liệt, bất giác ông cất tiếng la lớn:

“Môn Tụ Lý Càn khôn quả là ghê gớm!”

Vừa hô, Kiều Phong vừa phóng chưởng nhằm đánh vào tay áo nhà sư.

Quyền lực từ tay áo Huyền Nạn phát ra rất rộng. Trái lại chưởng lực của Kiều Phong ngưng tụ theo một đường phóng ve ve. Kinh lực hai bên chạm nhau vang lên. Tức thì trong nhà đại sảnh thấy như có đến mấy chục con bướm đen bay lượn trên không.

Quần hùng cả kinh, chú ý nhìn kỹ thì những hình ảnh bướm đen phấp phới đó chính là những mảnh tay áo Huyền Nạn bị rách bay tung lên. Ai nấy nhìn vào nhà sư, thấy hai cánh tay lão đã trần như nhộng, để lộ những ống xương gầy guộc dài ngoẵng, trông rất khó coi.

Huyền Nạn đại sư bị rách hết tay áo, chiêu Tụ Lý Càn Khôn tự nhiên không thể thi thố được. Nhà sư giận muốn phát điên, sắc mặt xám xanh. Thế là một tuyệt kỹ nhà sư nhờ nó mà nổi tiếng đã bị Kiều Phong phá tan tành!

Huyền Nạn đại sư gặp vố này thì cay quá, thà rằng bị đánh chết còn đỡ nhục hơn. Ông liền múa tít song quyền, kinh lực phóng ra như gió thổi ào ào, đánh đến tới tấp. Mọi người nhìn xem thì đó là thế Thái Tổ Trường Quyền, một thế quyền lưu truyền rất sâu rộng trong giang hồ.

Nguyên Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dã nhờ đôi quyền và một cây bồng mà thu phục được giang sơn gấm vóc về nhà Đại Tống. Sau khi mở tiệc thái bình, các tướng không còn quyền thống lãnh ba quân, triều nhà Tống từ đó suy

yếu đi. Song các vị anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều ngưỡng mộ oai thần của Tống Thái Tổ. Những môn Thái Tổ Trường Quyền và Thái Tổ Bổng là những thế võ được lưu hành sâu rộng trong giới võ lâm thời bấy giờ. Cả người không biết sử dụng những thế này mà vừa trông thì cũng nhận ra ngay.

Quần hùng thấy chư tăng chùa Thiếu Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ mà lại sử dụng thứ quyền pháp rất thông thường chẳng có chi kỳ dị thì đều lấy làm ngạc nhiên. Nhưng khi xem nhà sư mới đánh ba quyền, ai nấy phải khen thâm, lắm bâm: “Phái Thiếu Lâm nổi tiếng quả nhiên không phải kiêu hãnh mà được. Chiêu Hóa Sơn Đồ Kỳ dưới tay nhà sư uy lực mạnh dường nào!”

Quần hùng khâm phục Huyền Nạn hết chỗ nói. Nhà sư khoác áo mắt tay kể ra thực đáng buồn cười, nhưng mỗi chiêu nhà sư đánh ra đều khiến mọi người hoan hô cổ vũ.

Mấy chục người vây đánh Kiều Phong thấy Huyền Nạn ra tay, không tiện giáp công, chỉ bao vây trùng điệp để đề phòng Kiều Phong tẩu thoát và chăm chú theo dõi hai bên quyết chiến.

Kiều Phong thấy mọi người lùi lại, chợt nhớ lại một điều, vừa hô vừa phóng chiêu Xung Trận Trảm Tướng cũng trong Thái Tổ Trường Quyền. Chiêu thức coi rất nhẹ nhàng ung dung mà kinh lực gồm đủ cả nhu lẫn cương. Thế đánh này được tất cả những tay cao thủ võ lâm rất hy vọng đạt tới chỗ hoàn mỹ về quyền thuật. Chiêu thức biểu lộ một cách hoàn bị, quần hùng đến Tự Hiền Trang dự yến đều nếu không là những tay bản lĩnh tuyệt cao thì ít ra cũng là những nhân vật kiến thức rất phong phú, nên chỗ tinh diệu về môn Thái Tổ Trường Quyền không ai là không biết.

Kiều Phong vừa ra tay, bất giác mọi người bật lên tiếng reo hò ca ngợi.

Sau khi buột miệng hoan hô, nhiều người cảm thấy hối hận vì nhớ lại Kiều Phong là một kẻ đại địch; reo hò như thế là cổ vũ khí cho đối phương và tiêu diệt oai phong bên mình.

Tiếng reo vừa ngớt, Kiều Phong ra chiêu thứ hai Hà Sóc Lập Oai lại cũng tinh diệu đến chỗ cùng cực. So với chiêu đầu, thực khó mà phân biệt được chiêu này diệu hơn chiêu trước ở chỗ nào. Trong nhà đại sảnh vẫn còn một số đông lớn tiếng reo hò. Có người vừa cất giọng, chợt nhớ là vô ý thức, vội ngậm miệng lại nên tiếng reo chiêu sau này không vang dội như ở chiêu trước. Tuy nhiên nhiều chữ “ủa, a ha, ủa chà” mấp máy trong cửa miệng để ngấm ngấm tán phục vị tất đã kém hào hứng như những tiếng hoan hô vang dội.

Ban đầu Kiều Phong cùng mọi người tranh đấu hùng hổ, bên quần hùng chỉ chuyên tâm vào việc chống đỡ, sợ ông đánh đòn hung mãnh. Lúc này tạm thời dừng lại bàng quan mới nhận ra võ công Kiều Phong có nhiều điểm hơn người.

Kiều Phong cùng Huyền Nạn đánh nhau mới bảy tám hiệp đã phân rõ cao thấp. Kể ra thì chiêu thức cả hai tương tự như nhau, không có gì kỳ dị. Song chiêu nào Kiêu Phong cũng nhường cho đối phương ra tay trước. Huyền Nạn xuất chiêu rồi, Kiêu Phong mới đáp trả, không hiểu vì ông tuổi trẻ dồi dào sức mạnh hay vì chiêu thức mau lẹ gấp bội mà chiêu nào ra sau cũng đều đến trước.

Môn Thái Tổ Trường Quyền gồm bảy mươi hai chiêu nhưng mỗi chiêu đều có chỗ xung khắc của nó. Kiêu Phong nhận rõ quyền pháp đối phương rồi mới ra chiêu áp đảo thì làm gì mà Huyền Nạn chẳng thua?

Ai cũng hiểu rằng lối đánh ra đòn sau mà đến trước là chỗ ảo diệu dị thường trong võ thuật.

Huyền Tịch thấy Huyền Nạn che tả đờ hữu thế không địch nổi đã rõ ràng, liền quát mắng:

“Mi là giống cho má Khất Đan. Những thủ pháp của mi thật là hèn mạt!”

Kiều Phong cả cười nói mồm:

“Quyền pháp tôi sử dụng đây là môn chính tông của Đức Thái Tổ bản triều, sao gọi là hèn mạt?”

Quân hùng vừa nghe Kiêu Phong nói đã biết ngay cái dụng ý vì sao mà ông chỉ sử dụng môn Thái Tổ Trường Quyền. Giả tỷ ông dùng quyền pháp nào khác để đánh bại Thái Tổ Trường Quyền thì e rằng có người chưa hiểu bản lãnh ông ghê gớm sẽ thóa mạ ông có ý vũ nhục võ công của đáng tổ tông bản triều lúc ra dựng nước. Thế là ông giữ kẽ cùng những ai mạt sát về chủng tộc giữa man di và Trung quốc, giữa dòng giống kẻ Hán và người Hồ.

[]